13/01/2020

Για 60 χρόνια τρεφόταν από τον “Άρτο της Ζωής”

/ Πνευματικά Αποσπάσματα

Μια θαυμαστή όσο όμως και πραγματική ιστορία αποδίδει με τρόπο τόσο απλό και συγχρόνως μεγαλειώδη, όλο το απροσμέτρητο μέγεθος του ”Άρτου της Ζωής” όπως ο ίδιος ο Κύριος αυτοπροσδιορίστηκε σε σχέση με τον άνθρωπο. Πρωταγωνιστές της ιστορίας είναι δύο μικρά παιδιά! Ένα μωρό και ένα νήπιο. Το μωρό ήταν ο Ιησούς Χριστός! Και το νήπιο ο Άγιος Ονούφριος.

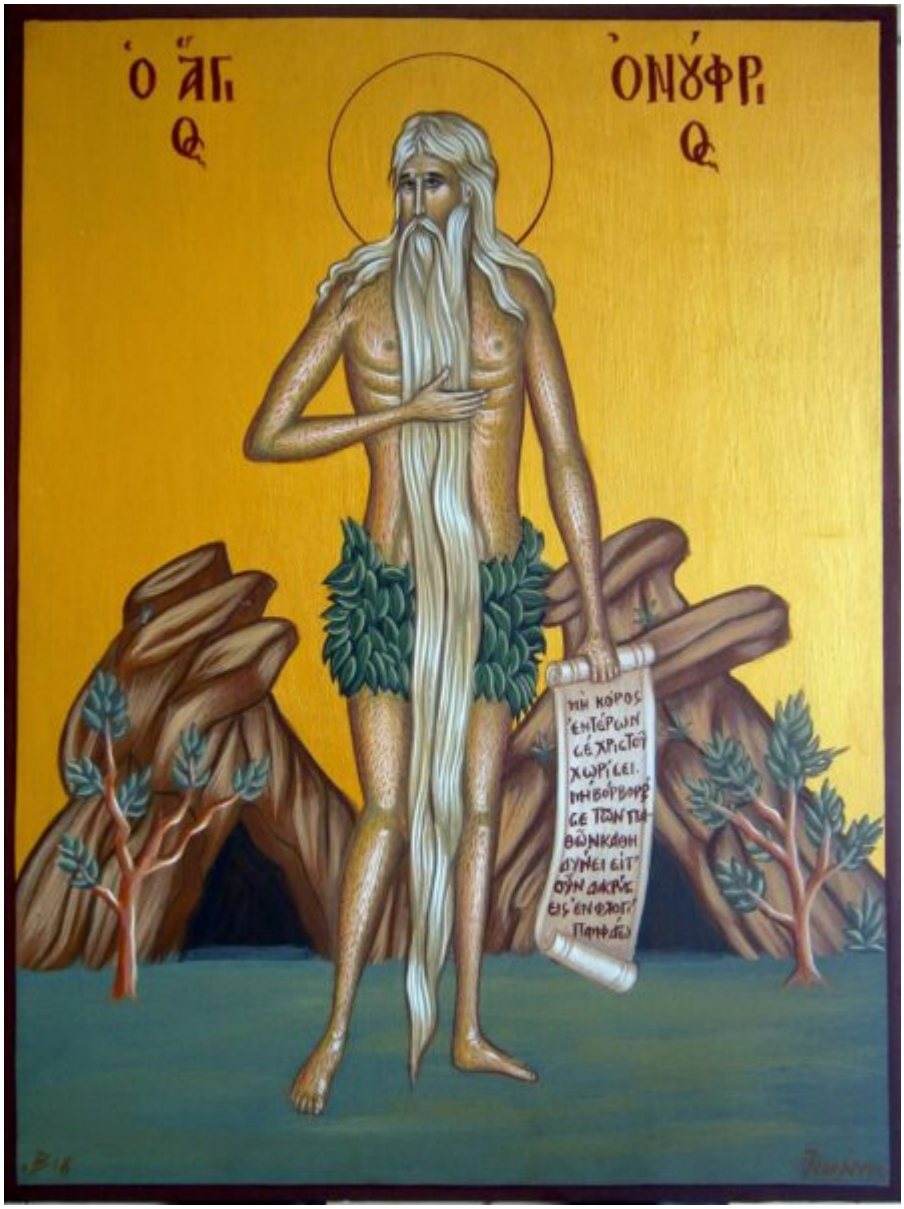

Όταν λοιπόν ήταν πολύ μικρός, 5-6 ετών, και ζούσε στο Κοινόβιο, συνέβη το εξής: Ως μικρός που ήταν, έτρωγε συχνότερα από τους άλλους πατέρες. Όταν πεινούσε, έτρεχε στον τραπεζάρη και του ζητούσε ψωμί, ελιές, φρούτα... Κάποτε όμως ο τραπεζάρης πρόσεξε ότι έπαιρνε συχνότερα ψωμί και εξαφανιζόταν. – Κάποιο ζωάκι μάλλον θα ταΐζει σκέφτηκε. Αυτό συνεχίστηκε για καμιά εβδομάδα. – Ας πάω να δω, είπε μέσα του ο τραπεζάρης, που τα πηγαίνει αυτά που του δίνω. Πράγματι, τον παρακολούθησε και τον είδε να μπαίνει στο Καθολικό της Μονής και να κλείνει πίσω του την πόρτα.

Έτρεξε γρήγορα στο παράθυρο και μ' αυτά που είδε, γούρλωσαν τα μάτια του... Ο μικρός κουβέντιαζε με το βρέφος Ιησούς, που ευρίσκετο στην αγκαλιά της Θεοτόκου, στην εικόνα του Τέμπλου! – Σου έφερα και σήμερα ψωμάκι, έλεγε στον Χριστούλη, μια και δε Σε ταΐζει κανείς... ούτε και η μαμά Σου... Και άπλωσε το χέρι και Του έδωσε μια φέτα ψωμί.. Και ο Κύριος Ιησούς Χριστός, που ήταν μικρό

παιδάκι στην ιερή εικόνα, άπλωσε το χεράκι, πήρε το ψωμί και όπως μάζεψε το χεράκι του μαζί με το ψωμάκι, εξαφανίστηκε το ψωμί μέσα στην εικόνα.

Ευθύς αμέσως ο τραπεζάρης, με την ψυχή γεμάτη έκπληξη και δέος, έτρεξε στον Ηγούμενο και του διηγήθηκε τι συνέβη. Τότε ο Ηγούμενος του έδωσε εντολή να μην δώσουν του παιδιού καθόλου ψωμί, αλλά όταν παρακλητικά θα ζητούσε, να του λέγουν: Να πας να ζητήσεις και να σου δώσει ψωμί Εκείνος, τον οποίον μέχρι χθες εσύ τάιζες. Την επομένη ημέρα, βλέποντας ο μικρός Ονούφριος ότι δεν του δίδουν ψωμί και τον στέλνουν να ζητήσει από Εκείνον, που μέχρι τότε έτρεφε, έτρεξε αμέσως στην Εκκλησία και πηγαίνοντας μπροστά στην εικόνα είπε στον Χριστούλη: – Χριστούλη μου, δεν μου δίνουν ψωμάκι και μου είπαν να Σου πω να μου δώσεις από το δικό Σου. Τώρα, που θα το βρεις Εσύ, δεν ξέρω! Και ω του θαύματος! άπλωσε το μικρό Του χεράκι το βρέφος Ιησούς από την αγκάλη της Παναγίας Μητρός Του, και του έδωσε ένα τεράστιο ψωμί, τόσο μεγάλο, που δεν μπορούσε να το σηκώσει! Μοσχομύριζε δε τόσο πολύ, που το ουράνιο αυτό άρωμα απλώθηκε όχι μόνο μέσα στον Ναό, αλλά και σ’ όλο το μοναστήρι και στον γύρω τόπο.

Έκπληκτοι και έκθαμβοι οι μοναχοί από τα γενόμενα, είδαν τον πενταετή Ονούφριο να βγάζει τον τεράστιο αυτό άρτο έξω, μετά πολλού-πολλού κόπου. Έτρεξαν δύο μοναχοί να βοηθήσουν, αλλά ήταν πολύ βαρύς! Για πολλές ημέρες έτρωγαν, έτρωγαν, χόρταιναν, αλλά ο ουράνιος άρτος ήταν και παρέμενε αδαπάνητος. Είναι αυτό, που έχει βεβαιωτικά η Εκκλησία μας στη Θεία Λατρεία: «Ο πάντοτε εσθιόμενος και μηδέποτε δαπανώμενος». Από τότε ευλαβούντο πολύ τον μικρό Ονούφριο, διότι εγνώριζαν πλέον ότι με την αύξηση της ηλικίας του θα αυξάνετο και η αγιότης του. Θα εγίνετο ένας μεγάλος Άγιος όπως και έγινε. Από τέτοιον όμοιο ουράνιο άρτο ετρέφετο ο Άγιος Ονούφριος, όταν για εξήντα ολόκληρα χρόνια ζούσε στην έρημο.